

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

Nosaltres no anirem a l'homenatge
de l'home de les dues cares
Marcel·lí Domingo.

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

■ Any 3

Vilanova i Geltrú, 31 gener 1932

Núm. 16 ■

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

CRONICA QUINZENAL

No juguem amb la Revolució

El que pel seu temperament i afany de millorament ha vist i intervingut de prop o de lluny en la preparació d'algun esdeveniment del qual hom creu que realment pot pervenir-ne qualche millora, no pot pas passar-l'hi desapercebut un moviment com el que es desenrotllà tenint per començament Fígols; ara, però, que l'obsessió de la revolució no ens ha d'ofuscar de tal manera que no ens deixi distingir ni comprendre quina classe de moviments són els que hom ha de blasmar o quins són els que ha d'apoiar. Nosaltres un moviment portat per les extremes dretes no podem secundar-lo, com no sigui combatent-lo. Ara bé: un moviment portat per les extremes esquerres, l'hem d'apoiar? Si ens deixem portar per la nostra manera de pensar, ens diu que sense vacil·lar; queda, però, la reflexió, i hom sap que els extrems es toquen; que hi ha indicis que fan creure que no tots els que han intervingut en aquest moviment són a l'esquerra, encara que precisament siguin extremistes.

Seria precís que el poble revingués, que no es deixés sorprendre de la seva bona fe, que no seguis tan a cegues aquests moviments que no fan més que restar energies precioses i que seran necessàries en el moment que calgui exterminar la reacció pestilent, que aquestes ànsies de llibertat, que no s'exterioritzaren durant la quixotada, si surten demà ho facin amb fonament de causa i amb tota serenitat i no amb l'excusa de qualsevol credo dispersiu.

Altrament es fa difícil preveure on aniríem a parar si d'un moviment, en principi d'extrema esquerra, acabés per afavorir les extremes dretes.

Macià i la seva obra

Difamar la persona de Francesc Macià i la seva obra, no és més que feina d'un canalla, d'un inconscient o d'un degenerat.

Es un canalla, perquè critica sense fonament ni sense proves. Es un inconscient, perquè no sap comprendre la maldat de la seva obra vers la causa de Catalunya i no té consciència del mal que fa a l'obrerisme, base fonamental de tots els pobles lliures. Es un degenerat, perquè menysprea llur condició d'home per servir d'instrument, qui sap si a sou, als interessos dels assassins del poble obrer i als perseguïdors dels drets de justícia i llibertat.

A Macià no pot difamar-se'l ni pot tatxar-se'l d'incomplidor de les promeses, perquè tots sabem que essent President de la Generalitat no té més autoritat que la d'un President de Diputació, encara que pels catalans té tota l'autoritat i tota la representació; perquè ell ha fet oïr als més sords i ha fet veure als més orbs; per això qui el difama no pot ésser més que un insecte verinós.

Francesc Macià des de la tribuna, des del balcó, des del carrer, des d'allà on fos, prometia i promet ara encara, el mateix el primer dia que l'últim i promet ço que està disposat a complir i a fer complir, perquè ell creu que Catalunya i amb ella els catalans, quan aquests arribin al nivell necessari de cultura, serà quan s'haurà continuat la Revolució, perquè en tots els sectors, en tots els estaments i en tots els ordres socials hi haurà homes que sabran governar, sabran dirigir i sabran administrar; per això la Revolució haurà estat pràctica, eficaç i positiva, i per això els qui el difamen són uns inconscients, perquè no comprenen el mal que, en tot moment, estan fent a la causa de la llibertat i de la justícia social.

Macià ha promès crear escoles pels infants, on rebran la instrucció d'una manera igual, els fills dels humils com els fills dels potentats, obligant a romandre a les mateixes fins a l'edat de 14 anys i crear a l'ensem subvencions perquè els fills dels obrers no siguin una càrrega pels seus pares, quan per llur capacitat tinguin d'ampliar els estudis a l'Universitat.

Macià ha promès crear unes cases de maternitat, on les mullers dels obrers seran cuidades i ateses degudament, abans i després de l'infantament, i que aquest obrer serà subvencionat pels patrons del tant per cent dels beneficis de llurs indústries.

Macià ha promès fer complir d'una manera rigorosa la justícia social.

Macià ha promès fer respectar a tots els ciutadans per igual, siguin de l'estament social que vulguin.

Macià ha promès fer desaparèixer el servei militar obligatori i fer-lo voluntari, i que cap fill de Catalunya tingui de fer el servei fora d'ella, i en cas de guerra no tindrà cap obligació de sortir del territori per a fer-la.

Macià ha promès agermanar els homes perquè Catalunya sigui el far i guia dels demés pobles hispànics, perquè Catalunya sigui el model dels pobles civilitzats.

I com que ho ha promès, ho farà, i ho farà perquè des de la Generalitat no ha deixat ni un sol moment de seguir llur obra, i per tant, té preparats tots els mecanismes, tots els ressorts, tots els plans i preses totes les midès per posar en marxa tot quan ha promès ajudar als homes que no l'han deixat mai i que hom creu que no el deixaran, perquè és home capaç de complir ço que ha promès, de la mateixa manera que fou capaç d'aguantar-se amb el cap alt mentre els que el difamen i combateixen s'humiliaven als peus del fugitiu Borbó, fent cor amb aquella aristocràcia carregada de defectes, reaccionària i estúpida que durant tants anys patí la península ibèrica, i que per poguer viure del favor reial deixaven escarnir la nostra llengua i la nostra bandera, que perseguissin i empresonessin als homes que seguien l'apòstol de la integritat, que és l'Avi com l'anomenàvem els qui estem disposats, sigui com sigui, a portar Catalunya, amb ell al front, allà on calgui perquè sigui respectada i fins a conquerir tota la seva llibertat i independència.

Però tot això no convé als que fins ara han medrat esclavitzant al poble català; ara, amb els diners que havien de gastar per la cultura quan ells manaven, i amb els cabals que escatimen, encara, als obrers, ara paguen la premsa i a homes poc escrupulosos perquè escampin aquella baba verinosa de la insidia i la maldat, i aquests són els degenerats de tota mida que per unes miserables pessetes venen llur consciència d'homes, servint d'instrument a favor d'aquests que en tot moment estan disposats a fer perdre el prestigi del nostre Macià, perquè ells saben que complirà el que ha promès, perquè tot ja ho té a punt, com una indústria que està tot preparat i sols falta donar la corrent, també ho té tot preparat per a quan l'aprovació de l'Estatut sigui un fet.

JOSEP ILL

A Bilbao, des d'un convent, ha estat ametrallat el poble. A Arnedo, la guàrdia civil matà injustament a deu ciutadans indefensos, entre ells dones i criatures. El senyor Ventosa i Calvell digué mil pessetes de la República. Cal recordar-ho! perquè el pes de la Llei de Defensa de la República no caigui solament sobre els ciutadans humils.

Els jesuïtes

Quan volem referir-nos a algun ésser repugnant i indesitjable o que sota llur astúcia hi amagui la maldat i la traïció, li diem a seques que és un jesuïta. Segurament que la història es deu haver cuidat de formar aquest qualificatiu tan just i ben aplicat en la pensa de totes les generacions, des de que foren implantades les congregacions de jesuïtes.

Tant deu ésser el mal que han fet aquesta gent, que després de tenir el sector més poderós al seu costat per encobrir-li i tergiversar-li totes les malvestats en aparença de *bones obres*, encara ha pogut molt més el fum que, sortint de les esclatxes de casa seva deixava veure al ciutadà més inconscient la realitat de les seves *bones obres* i la realitat de la seva mala ànima i del seu verí, fins al punt d'arrelar-se fermament dintre totes les consciències ciutadanes, la convicció de la mentida que els entrotlla.

Una prova del que acabem de dir, fou quan a la Cambra del Congrés s'aprovà quasi per unanimitat la seva dissolució, tenint en compte que la immensa majoria de diputats pertanyen a classes benestants o d'altres que són sortits i educats precisament en les seves institucions.

Després d'apreciar el valor positiu que moralment tenen els jesuïtes per tot arreu, no és d'estranyar que el govern, fent-se ressò de la justícia i la higienització que el poble demana en les qüestions capitals, hagués fet sortir el present decret ordenant la immediata dissolució de la secta. Tampoc per nosaltres és d'estranyar les dolències i els crits d'angoixa que per la publicació d'aquest decret s'han sentit del diari que es diu republicà, *La Publicitat* — ens en hem anat d'una cosa a l'altra, perquè volem comentar aquest fet —, alguns potser enterbolits per la suggestió d'aquells mots que els redactors de *La Publicitat* sempre tenen a la boca, no s'hauran fixat, en el fons, el parentiu que existeix entre *La Publicitat* i els jesuïtes, els quals, desposseïts d'aquest prejudici que representa el fanatisme, ens hem pogut fixar que, després d'anomenar-se tant que són liberals, demòcrates, republicans i catalanistes, sembla que per ells ja no existeixi res més de millor a la terra, i que sota aquesta pruija de frases enigmàtiques els hi sigui passador d'amagar la veritat del seu programa, que tendeix a la reconstitució de forces catòlico-conservadores, però que aparentment semblen modernitzades. Nosaltres ens hem adonat molt bé quan diuen que categòricament troben lògiques les

protestes dels sectors catòlics contra el Govern per la dissolució de la Companyia de Jesús; ens hem adonat també que per no fer ells directament aquesta propaganda de protesta obertament, han donat cabuda a una pila de retalls de periòdics catòlics — apart que han reproduït articles de *La Luz* sobre aquest assumpte per tapar una mica l'expedient — que tots sols es cuiden de cultivar dintre l'exigu criteri d'una bona part de lectors de *La Publicitat*, el sentiment sectarista i cruel, i fan renèixer dins d'aquests esperits tèrbols la rancúnia per les vertaderes democràcies.

Voldriem que *La Publicitat*, si tant hoesent, es declarés d'una vegada amb el seu programa franc i obert; farien un gran bé entre les joventuts catalanistes republicanes, que avui encara hi ha qui es creu trobar en les seves pàgines les doctrines més convincents per menar-lo a una educació progressista, moral i social.

Refent el nostre objectiu, ens sembla encertadíssima la decisió del Govern; a més, creiem que si nosaltres haguéssim pogut, hauríem obrat amb més radicalisme respecte el catolicisme, tal com ells encara ho fan avui per mitjans menys propagats però més eficaços. Si és veritat que sols reconeixen al Papa com a rei suprem i com a únic governant dels seus designis, trobaríem molt bé que tots es concentrassin cap Itàlia, en el regnat del Vaticà, per acatar la seva sobirania.

ANTONI RAMON

Civilització

Heus ací la tàctica bàsica dels homes que dirigeixen els partits polítics i apolítics, els que fan bellugar les masses com un remat de bens; és per sobre de tot, el millorament de l'obrer; el millorament de la classe necessitada; en conjunt, la reivindicació de la humanitat. Procediments per les reivindicacions humanes? — diuen ells —. La cultura i la llibertat. A l'home se l'ha de treure de l'esclavitud actual; se l'ha de posar al nivell que li correspon, per la seva condició d'ésser racional, i per tant, no poden establir-se diferències de classe, les úniques diferències. Són les naturals, però aquestes seran aprofitades per bé dels mateixos homes. Vet ací un breu pla de llibertat amb mires generals, traçat pels camins veredictes de la civilització: la igualtat entre els homes. Com ja he dit, la tàctica que els dirigents de partit empleen, són únicament els mots de cultura i llibertat, i d'aquí venen tots els mals que nien en el món.

Des dels escons governamentals a les tribunes lliures, la immensa majoria pro-

meten al poble que quan tindrà una major cultura llavors serà lliure, llavors podrà gaudir de les llibertats que tots els obrers de l'univers, en més o menys escala, demanen. Fixem-nos bé.

En nom de la cultura, l'any 1914 les nacions europees portaven a cap la guerra més gran que ha vist el món, i amb sinceritat tenim de confessar que davant els quatre anys de guerra, se'n va fer molta de cultura, i com és natural, el progrés donà una embranzida com mai havia pogut donar. Pot ben dir-se que gairebé tots els països més avançats en cultura i progrés, treballaven en la més alta perfecció en construir material de guerra, material que tots sabien que estava destinat per a fer víctimes, però l'egoisme material venia els sentiments d'humanitat. I no parlem de les nacions directament afectades pel monstre; podem remarcar que els únics que aprofitaren els avenços de la cultura i el progrés, eren només que els serveis de sanitat; tots els altres estaven embolcallats per la fera del selvatgisme. Els laboratoris especialitzats en medicaments per guarir els esquínços que la metralla havia fet en els cosos dels homes, eren ben pocs comparats amb els que de nit i dia no paraven de conjuminar explosius, gasos asfixiants i altres productes que estaven destinats a fer saltar els ulls o bé destrossar els pulmons dels homes, d'aquells homes que tant els hi havien predicat de cultura i llibertat.

Llavors no n'hi havia de sense feina; tothom en trobava; els tallers no paraven mai; tots feien instruments de guerra; qui no era bo per treballar, ho era per matar o bé per ésser mort.

El resum d'aquella guerra va ésser uns quants milions de morts i molts més de mutilats. No s'hi hauria guanyat molt més que no haguessin malversat tant els mots de llibertat i cultura, i que tots aquells esforços morals i materials haguessin estat dedicats per al millorament de la humanitat.

La lliçó donada per la gran guerra cal tenir-la present; ens dona un exemple prou clar per resumir que han de desaparèixer els grans imperis, siguin aquests governats en la forma que es vulgui; el món ha de dividir-se en petites fraccions; tots aquells pobles que havien gaudit de llibertat pròpia, si més no, per evolució tornaran a fruit-la. No pot consentir-se que una nació com Anglaterra, de 40 milions d'habitants, tingui esclavitzada a la Índia, que passen de 300 milions, i encara és més vergonyós que Espanya, que hi ha uns 17 milions d'habitants, tingui el jou contra Catalunya, que som 3 milions.

Com he dit abans, han de desaparèixer els grans imperis i han d'establir-se petites repúbliques que, federades totes les del món en una sola, serà la vera internacionalització.

Per això se'm fa incompreensible quan

lleigeixo o bé sento parlar d'aquests grans partits polítics d'Hispania, quan els seus homes parlen de llibertat i justícia i no volen reconèixer la de Catalunya; la presència d'un sol català els fa abaixar la cara, perquè es confonen en les seves contradiccions, i no parlem dels que hi ha establerts a dintre casa mateix; trobarem molts dels seus dirigents que us parlaran de llibertats a l'engrós, de les que ha de tenir l'home i la dona, però no els hi parlem pas de reconquerir les de Catalunya, perquè sinó que s'ha fet de moda lluir la bandera catalana al balcó, us la rabassarien fins i tot de la solapa.

Catalunya té el dret d'ésser independent, i junt amb ella, tots els seus fills. Es hora ja de deixondir-se; és hora ja de que ens caigui aquesta vena que portem als ulls, seguint als homes que ens parlen de llibertats i no volen reconèixer la pròpia; es pot anar contra tot si voleu, però contra els sentiments nacionals, no; és una traïció de lesa pàtria.

Catalans: fem cultura i practiquem la llibertat, però sempre pels camins de la civilització, i farem impossible la lluita de matar-se entre els homes.

JOSEP O. D'AGRAMUNT

Política actual

Davant el discurs d'en Maura, de les declaracions d'espanyolisme de l'angue-rista Marcel·lí Domingo, dels atacs del socialista (?) Prieto i del monàrquic Royo, representants de tota l'Espanya, des de l'esquerra fins a la dreta, reafirmem una vegada més que volem la plena i absoluta sobirania d'Estat Català, sense condicionar-la amb ningú i sense negar-nos a col·laborar amb tots els altres pobles que reconeixin la nació catalana.

Catalunya no pot viure per més temps esperant que Espanya li porti la llibertat.

Espanya amb monarquia fou un poble dominador per instint; les espurnes que amb República es veuen, són de seguir pel mateix camí.

Nosaltres, davant totes les declaracions dels homes representatius de passat l'Ebre no podem creure massa amb la bona fe espanyola. Tampoc podem conformar-nos amb una llibertat miserable que seria vergonyant per a la nostra generació.

El dia 2 d'agost el poble català unànimement votà l'Estatut sense condicions; cap dret, doncs, té ara la comissió d'estatuts de discutir-lo i menys de fer-hi cap regateix.

El dia primer d'agost, des d'El Carrer, declaràvem que votaríem l'Estatut, perquè amb la seva execució seria un mitjà més de llibertat per lluitar amb més entusiasme que mai pel

triomf definitiu de la nostra independència.

Catalunya no té d'esperar la solució covarda que ens poden donar els diputats unitaris de les Corts Constituents del país veí.

Quin seny polític té Espanya per discutir les llibertats que per la força ens varen prendre? Si els homes que governen tinguessin seny i una mica de sentit d'universalitat, ja haurien resolt satisfactòriament el nostre plet.

Som internacionalistes i per això som contraris a les fronteres imposades per la força despòtica i absurda del vencedor. Nosaltres només volem acatar les fronteres naturals que, com la de Catalunya, és ben definida, sense donar lloc a cap dubte, perquè ella representa la nostra personalitat. Siguem, doncs, un poble lliure amb ciutadans lliures, i mentre Espanya proclami als quatre vents *España para los españoles*, nosaltres diem: Catalunya per a la Humanitat!

NATANIEL

Front únic

Front únic, encara que els matisos d'idees no concordin, ja vindrà el destriar els camps.

Es precis que en aquests moments en què l'aprovació de l'Estatut va a ésser un fet, no es creguin els espanyols que estem dividits, sinó que tots els catalans anem a la una en ço que a la qüestió nacionalista es refereix, encara que en altres assumptes no coincidim.

Per això no s'hi val que els homes que sempre s'han dit nacionalistes, quan es presenta l'ocasió de donar força al Govern de Catalunya, no facin més que difamar-lo, comentant amb mala intenció les paraules del seu President.

Què és el que voleu?

No vàrem quedar que el que ens pertocava era en primer terme treballar per l'aprovació d'un Estatut d'autonomia?

Doncs que es proposen difamant els que el dia que s'aprovi l'Estatut seran les primeres autoritats de Catalunya?

Tinguin en compte tots aquests que fan aquesta campanya tant sols perquè no poden ocupar els càrrecs que haurien volgut per ells, que aquesta autoritat que neguen, és l'autoritat que els catalans tenim de respectar, perquè és la verdadera autoritat catalana; és, en una paraula, el Govern de Catalunya. Que si ho farà bé o malament, això es demostrarà al capdavant de llur obra, però fins llavors tenim de respectar-lo, que si ho ha fet malament, ja es donarà molta el poble quan l'ocasió es presenti, de canviar-lo, i aquests que avui no miren mitjans per tant sols treure-l'hi l'autoritat, potser demà seran ells els elegits, i tota l'autoritat que ara l'hi minvin, la trobaran ells de menys aleshores.

Així doncs, tots a la una, catalans; fora aquestes petiteses en aquests moments, per quan serà necessari juntar-nos per anar contra l'enemic comú.

Perquè ja es veu que els braços d'amistat que s'havien allargat Ebre enllà, no són rebuts amb aquell bon grat que hom desitjava; en lloc d'esperar-nos amb els braços oberts, com nosaltres desitjàvem, s'estan preparant per discutir-nos aquell minso Estatut en el qual recolzàvem totes les aspiracions nacionalistes, tot i fent un sacrifici en contra de les mateixes.

Per la nostra pàtria, per Catalunya, respectem les nostres autoritats, donem-les-hi tot el nostre apoi, i que tot el món vegi que al crit de Catalunya tots som uns.

JORDI ESCLAU

Volem que els catalans lluitin fins el darrer grau d'energia per a obtenir la lliberació absoluta del nostre poble.

Retrospectives

QUE VA ÉSSER LA INQUISICIÓ?

Senzillament, una monstruositat de les més grans que la Història de la Humanitat registra, el que podríem dir-ne un èxit (?) pel clericalisme, apoiat per governants ineptes i supersticiosos.

* * *

La costum ha fet que els perjudicats, que són quasi tots els homes, no es donin compte del mal que fa el clericalisme. Es precis que sapiguem de què cap benefici han produït aquests homes, en compensació de tants horrors. Quan els militars han dominat qualche vegada en les altes esferes de la política, han estat un aïot tan terrible com el clericalisme, i a voltes han pagat amb llur vida aquesta extralimitació d'atribucions, i quan menys, han guardat el país d'enemics exteriors. Els jutges que alguna volta han abusat dels poders que tenen, cuiden de que les relacions entre els homes es desenrotllin amb tota equitat i justícia.

Però el fanatisme religiós i qui el predica, quin benefici ha reportat? Cap.

* * *

La Inquisició va imperar des de l'any 1483 fins al 1808, en què fou disolta pel francès Bonaparte. Actuaren 43 inquisidors generals, que produïren en total i en nom de Déu, 341.021 víctimes sapigudes, segons Juan Antonio Llorente, «Secretario de la Inquisición de la Corte». Hem de remarcar que hi hagué cinc

inquisidors generals que no exerciren el càrrec, i entre ells un, Pascual de Aragón, que renuncià al càrrec.

Els turments a que eren sotmeses les víctimes de la Inquisició, foren per demés espaventables; els més usuals, a la vegada que terribles, foren el de la corda, el de les cunyes, el de l'aigua i el del foc. No descriuim els seus detalls esgarrifosos.

A. M. D. G.

Per la transcripció:

FRAY TOMÁS DE TORQUEMADA

Anís
Penedès

Anton Gallemí

Vilafranca del Penedès

De l'Ajuntament

Sessió del 14 de gener

Es presentaren diferents dictamens, tots ells de qüestions ordinàries, que foren aprovats.

Es llegí un ofici de l'Ajuntament de Sevilla, el qual demanava diners per un proper homenatge a Rafael Riego; semblà que es designaria una quantitat, però no quedà fixada.

Segalà feu una proposició al Consis-

ROCALLA, S. A.

Rambla Estudis, 14, i Canuda, 2 - BARCELONA

Materials per a teulades, cel·lasos, revestiments, embans, etc.; Canals amb unió especial, tubs per a conducció d'aigües, dipòsits de 60 a 2000 litres amb les tapes corresponents, dipòsits per a waters, voltes per a construcció de sostres, materials de ciment i amiant comprimit, planxes acanalades.

Agència i dipòsit
a Vilanova i Geltrú:

Cristòfol Bernadó

Rambla Francesc Macià, 122

Despatx: Rambla Ventosa, 19

tori de què sigui enviat un telegrama al cap del Govern d'Espanya, per la campanya que certs elements reaccionaris s'han emprés en contra l'Estatut de Catalunya. En fer aquestes manifestacions, per bé que es referia molt particularment al discurs d'en Maura i a l'assemblea de Burgos, no ho digué concretament; tant sols digué que la campanya es venia fent per terres d'Espanya. Els regidors sens dubte es quedaren en certa manera mig parats, però cap gosà fer una interpel·lació ni molt menys una oposició en la proposició de Segalà; només n'hi hagué un, que pel seu acudit infantívol deixà astorada la Corporació i fins i tot als que érem al públic. Imagineu-vos que se li acudí preguntar, «si a Catalunya no érem Espanya». Certament, és tant ingenu això, que ens dolguèrem de què el nostre company Segalà li expliqués amb tota mena de detalls què representava Catalunya dins la Península Ibèrica. Sem-

blant pregunta va ésser feta com protestant de la proposició de Segalà. Sentírem també d'un altre regidor uns mots tots rinxolats i mig mofetes, que tot dient que no donaven importància al telegrama buscaven l'oposició pel mateix. Ens cal dir que el regidor que hi feu aquest paper tant brillant, fou Planas, i l'infant genial fou Miró — llàstima que es dongués el cas que tots dos fossin del partit federal de l'Esquerra Republicana de Catalunya —. Les dretes hi degueren estar d'acord, perquè no hi van dir res. Celebrem que de cara l'Estatut de Catalunya sàpiguen adoptar aquesta posició.

Podem cloure la sessió després d'aquest comentari, perquè ja no es parlà de res més.

Sessió del 21 de gener

Es presentat un dictamen demanant el canvi d'horari que ara regeix a l'Escorxador. Prenen part en la discussió els regidors Ferrer i Parera, Pascual i Soler Bertrán; per últim és aprovada la proposició amb el canvi d'horari indicat en la mateixa.

Urpí parla en nom de la minoria que pertany i diu que apart de l'anàlisi bacteriològic que periòdicament es ve fent, s'hauria de fer un anàlisi químic-sanitari cada quinze dies, de totes les aigües que surten dels pous de les fàbriques i que es destinen a ús de boca. L'Alcalde contestà a Urpí que l'anàlisi bacteriològic no ha deixat mai de fer-se i que igualment pot fer-se aquest altre, remarcant novament Urpí la necessitat de què es faci immediatament per la passa de grip que travessen molts pobles i que el nostre no hi és descomptat.

Miró demana al Consistori que el rètol de la presó sigui reemplaçat desseguida per un que digui «Dipòsit Municipal», i que aquest sigui fet en català; també demana de catalanitzar els rètols d'entrada a la vila. Sinó perquè l'escoltàvem, nosaltres mateixos quasi no hauríem pogut creure que fos ell qui parlava així; si hi fóssim a temps, ens podríem retractar dels adjectius amb que el qualifiquem en la sessió passada, però després ens queda el dubte si és que ho va fer donant-nos cove que va parlar de catalanisme.

Acabat l'orde del dia, Marcel·lí Miró va dimitir del càrrec de tinent d'alcalde i President de la Comissió de Foment, al·legant que era per motius de salut, la qual dimissió li fou acceptada, i passà al seu lloc de tinència el regidor Barceló i a President d'Hisenda, Magí Soler.

Ferrer i Parera fa unes indicacions molt encertades sobre la poca importància que la Companyia de Ferrocarrils dóna a Vilanova en el moment de construir una guia o full de propaganda. Fa esment de dos o tres casos que constaten la veracitat de lo que ha dit, i en una procacitat terrible, impròpia del càrrec que té, li contestà el regidor Planas, confirmant-se una vegada més la falta d'educació i la incompatibilitat d'aquest regidor per exercir al cap de la Comissió de Cultura.

Al·ludint a les manifestacions d'Urpí quan ha dit que parlava en nom de la minoria que pertany, Planas demanà que aquest regidor digués a qui representava, perquè ell té entès que representa a la Unió Socialista de Catalunya; contestà Urpí aclarint les manifestacions fetes ja en una sessió anterior, i on que-

daren ben marcades les posicions polítiques de totes les minories de l'Ajuntament. Com sigui que Planas encara no es donava per satisfet, insistí en què es demarquessin més bé els camps, però en veure l'Alcalde ell mateix que s'enrogia pel que continuava dient el seu company Planas, aixecà la sessió tot seguit.

WEISS UND SCHWARZ

Volem Catalunya com a unitat i que figuri dintre de la Societat de les Nacions.

NOVES

Dolorosament hem vist la mort de la senyora Leonor Ill, tia del President del Centre d'Esquerra - Estat Català. Des d'aquí enviem a la família, i en particular al nostre amic Josep Ill, la més sentida condolença.

El nostre company i regidor de l'Ajuntament, Joan Lleó, que dies passats arribà a un estat greu de salut, avui ja es troba restablert i novament entre nosaltres, pel que ens felicitem en gran manera.

Volem la República Catalana lliure i independent, mestressa sobirana de sa voluntat i de son pervenir.

Imp. Econòmica. — Vilanova i Geltrú

CASA SERRA

Grans
Novetats
en Articles
d'Home

Progrés, 28 - Vilanova i Geltrú

Sucursal a Sitges:
Cap de la Vila

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

La Sucursal de Vilanova i Geltrú d'aquesta Caixa ha obert al públic les seves oficines en el local que té instal·lat a la Rambla Francesc Macià, n.º 1. — Les operacions que realitza, són:

Estalvi a la vista	3 % anual
Estalvi a termini	4 » »
Compte de contribuent	2 » «
Compte d'estalvi	3 » »
Comptes i Dipòsits especials.	

HORES DE DESPATX: Dies feiners: de nou a una del matí i de quatre a set de la tarda. — Diumenges: de deu a dotze del matí.